

אפרים אבא : מכורה

על כי צמאת
פתאם
על כי רעבת
לדום
על כי רעבת
עד תם
על כי אינך...
יבשה שדה
בתם,
פקע מיתר
אדם;
גומר עריר
נטוב
יתום
בשער...
בגוף!

היום מטל,
אמי,
בטל-תמיד.
השמש בא
צמי
לחיות שנית.
הפרי בשל,
אמי,
הפרי נושל
למי
הקנז שב
אמיד.
קראתך.
אמי,

ולא פגית.

שְׁרָר-טָבוֹר

לְכַת

כְּדֵי אֵיטִיב לְעֵר.

אֵל הַטָּבוֹר

פָּרְגוּ יְדֵי

מִבְּעַד אֲצָדוֹת.

נְזִלְתִּי, אִם.

מִן הַקָּרִים

בַּת-קוֹל שֶׁל הַדָּ,

מוֹלִי, מִן הַרְחֹבוֹת,

אֲמִי.

גְּדֵרוֹת שֶׁמָּחוּ לְאִיר...

בְּקָל בְּקַתּוֹת-פָּסָר

קָרָאתִי שְׁמֶךָ

בְּהַלֵּךְ

אֶת כָּל הַמְּדְרוּגִים

הַשִּׁקְתִּי אֵל מִצְחִי...

בַּק רְנָבִי.

אֲמִי.

בְּלֵעוּ אֶת הַמְּלוֹם

בְּאֵין מִשָּׁר.

מִשָּׁר הָיָה

הַבְּכִי.

הָיִי לִי אֵת.

עַל כֵּן.

מוֹל מְדְרוּגִים וְרִבְעָד

בְּלִהְט־חֵיק

כִּי בָאתִי בַשָּׁנִית.

בְּקָל פְּצַמְת־חֵי

אֲרָשֶׁם פְּצַמִּי לְדַעַת

עַל לִוּם מַצְבַּתְךָ —

בְּחִרְט פִּיפִיּוֹת

וּבְחִנִּית.